



Vosaltres em sou testimonis

En los estatutos de Caritas Española aprobados por la Comisión Episcopal de Caridad y Asistencia Social, «ad experimentum» por el plazo de dos años, hay un capítulo que trata de «los ingresos e inversiones de Caritas». Dice así el art. 15: «La Caritas Nacional ayudará a las Caritas Diocesanas más pobres con el auxilio de todos y con los socorros internacionales.

Las Caritas Diocesanas ayudarán a sus Caritas parroquiales más necesitadas con la cooperación de todas ellas».

Este objetivo es el que se propone la Caja Compensadora de Caritas Diocesana, cuando exige de las parroquias la aportación de un crecido tanto por ciento de sus colectas. Es evidente que hay parroquias cuyo número de necesitados es mínimo y la recaudación en beneficio de los necesitados es crecidísima, y viceversa. A guisa de ejemplo vayan estos datos: en la II campaña de ayuda al necesitado, que se celebró en las Navidades de 1960, la parroquia de la Concepción de Barcelona recolectó más de 32.000 ptas. en contraste con la parroquia de San José Obrero (casas baratas del barrio de Verdún) que recolectó 1.700 pesetas. El grado de pobreza de estas parroquias está en la relación de 1 a 10.

Gracias a la Caja Compensadora de Caritas Diocesanas, aparte del 50% que se retuvieron en las parroquias a la primera no se le devolvió nada, en cambio a la segunda se le entregaron 5.000 pts.

Esto que en el ejemplo aludido vemos tan lógico, cuando nos tocan nuestro bolsillo se convierte a veces en ilógico.

Y es que para hacer una labor eficiente en este campo de la Caridad precisan:

1) Hacer caridad por humanismo y con espíritu evangélico, según aquello del evangelio «no quieras que tu mano izquierda sepa lo que hace la derecha».

2) Dar el voto de confianza a la institución oficial de la Caridad de la Iglesia, que es la Caritas

3) Estar dispuesto a colaborar y a coordinarse en los planes diocesanos, nacional e internacional cuando no puede aplicarse el principio de subsidiaridad.

CARITAS

«Quan vindrà el Paraclet... L'Esperit de la Veritat, ell donarà testimoni, i també vosaltres em sou testimonis...» (Ioh. 15,26-27.)

En el dia de nostre Baptisme, l'Esperit Sant ens és donat per tal de renèixer interiorment, personalment a la vida de Déu. Se'ns dona una força per combatre les tentacions, perseverar en la nostra renúncia a Satanàs i en l'adhesió a Jesucrist. És per això que se'ns unta amb l'oli dels catecúmens.

De la mateixa manera que el naixement es realitza en la família, nosaltres rebem el Baptisme en la petita família de l'Església, que és la Parròquia.

Però el cristià, a més, deu ésser testimoni de Jesucrist davant el món; i d'aquesta manera esdevindrà cristià adult. Ha de rebre, per tant, l'Esperit Sant per a aquesta missió específica dins l'Església. I així se l'ungirà amb el Sant Crisma en el dia de la seva Confirmació. És a dir, el dia en que el Bisbe, el cap de la comunitat cristiana, el que té responsabilitat de l'apostolat i la conquesta del món no creient, li *confirmarà* el Baptisme amb el ritu sacramental que acaba l'obra començada pel Baptisme.

En aquest dia se li donarà la for-

ça que cal per a ésser testimoni de Crist, no solament en un cercle reduït, sinó a la faç del món «fins als confins de la terra» (act. 1, 3)

Tot cristià en fer l'ofertament d'obres ha de fer se, una vegada més, conscient que està ungit amb aquest oli i està signat amb el senyal de la Creu, amb el senyal de victòria de Jesucrist i que no s'ha de avergonyir de portar-lo, sinó ben al contrari, ensenyar-lo amb el cap ben dret, confiant que la seva confessió cristiana el portarà a què Crist el confessi davant el Pare celestial.

Mn. M. Fitella

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300

L'actualitat té un nom: El plàstic

Una de les conquestes dels homes de la nostra generació es el plàstic. En el curs de pocs anys les peces de vestir, els utensilis domèstics, molts materials de construcció, etc., han produït, amb l'aparició i la imposició del plàstic, notables transformacions en el nostre paisatge quotidià.

Ara, la paraula plàstic la veiem aparellada al terrorisme. Sembla voler envernissar de civilització la salvatjada. I es diu que el plàstic, fins i tot quan mata, no és res més que l'instrument d'altíssims ideals.

El plàstic és, certament, un dels molts motius que al nostre voltant ens diu com les coses que surten de la mà de l'home han progressat, evolucionat i millorat. El plàstic explosiu ens diu, en canvi, com és d'insignificant el progrés, l'evolució i la millora de l'home. Perquè intentar justificar al crim amb la invocació de nobilíssims ideals no és cap cosa original. És molt anterior al plàstic, és tan vell com el primer pecat de l'home.

Ni l'Argèlia francesa ni l'Argèlia independent justifiquen l'assassinat. Tampoc les llibertats dels habitants de llengua alemanya de l'Alt Adigi, —que confien en que la fi de la febrada dels Estats uniformes ens retornarà re novellada l'Europa que fou mare de la diversitat, són causa suficient per recórrer a la violència. Els Bisbes de Trento i de Presanone ho han dit ben clar: A cap cristià li és lícit fer us de la violència. No és pas cap innovació doctrinal, però cal repetir el concepte cada dia, perquè els cristians, que ho recorden bé a l'hora de judicar les violències dels altres, ho oblidem sovint en el terreny de l'actuació pràctica i creuen justificar se, quan en són autors, posant-la al «servei» d'objectius que els semblen bells i respectables, però que mai no ho seran tant com per permetre a un cristià trencar el manament de l'amor.